

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 7. S. Ado Viennensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

contra sancita toties fœdera Ditiones Sæculum IX.
 ipsorum invadere meditaretur, hortan- A. C. 860.
 turque Pontificem, ut exemplum Ante-
 cessorum suorum sequeretur, & in Fran-
 ciam veniens turbulentum Regem cen-
 surarum Ecclesiasticarum metu coerce-
 ret.

§. VII.

S. Ado Viennensis.

Antequam Romam profectionem susci- to. 8. Conc.
 perent Theutgaudus & Hatto frequen- p. 708.
 tissimo interfuerunt Concilio, quod Tu-
 siaci in Diœcesi Tullensi celebratum. Ad-
 fuere Episcopi ex Provinciis quatuorde-
 cim, nimirum ex Provincia Lugdunen-
 si, Rotomagensi, Turonensi, Senonensi,
 Viennensi, Arelatensi, Vesuntina, Mo-
 guntina, Coloniensi, Trevirensi, Remen-
 si, Bituricensi, Burdegalensi, & Narbo-
 nensi. Item duodecim venerunt Archi-
 episcopi, duobus solummodo emanenti-
 bus Arelatensi & Moguntino. Univer-
 sim vero in Subscriptione quinquaginta
 septem Episcopi numerantur.

Archiepiscopus Bituricensis erat Ro-
 dulfus, vulgo *Raoul*, filius cujusdam Co-
 mitis, ejusdem nominis, Cadurcensis, *Art. SS.*
 qui eum anno octingentesimo vigesimo *Ben. to. 6.*
 tertio Clericis adscribi jubens, agrum de- *p. 156.*
 dit in Territorio Lemovicensi. Hoc
 omnium primum exemplum mihi occur-

Sæculum IX. rit; Clerico Titulum patrimonii fuisse
A. C. 860. concessum.

*Eod. to. 6.
p. 262.* At neminem magis illa ætate fama
celebravit, quam Adonem Archiepiscopum
Viennensem. Eum anno circiter
octingentesimo natum parentes nobi-
li genere insignes puerulum Abbatix
Ferrariensi obtulerunt, ubi Monasticum
habitum accepit. Exinde Marcuardus
Abbas Prumiensis sciens quam egregius
esset, Lupum tunc temporis Abbatem
Ferrariensem rogavit, ut sibi Adonem
mitteret. Concessit petenti, quod vo-
lebat; Lupus; sed Ado quorundam Mo-
nachorum Prumiensium invidia vexatus,
relicto illo Monasterio, Romam peregrin-
atus est, ubi per quinquennium com-
moratus Scientia Ecclesiastica appime
imbutus est. In reditu cum Ravennæ
diversaretur, in manibus cujusdam Mo-
nachi vidit Martyrologium, ab aliquo
SS. Pontificum olim ad Episcopum AQUI-
LEJENSEM missum, quod ipse descripsit. Id
vetus Martyrologium Romanum fuisse
creditur. Inde Ado in Franciam rever-
sus Lugduni substitit, ubi ex consortio
virorum Ecclesiasticorum doctrina flo-
rentium eruditior factus Martyrologium
suum composuit, cujus fundamentum
illud alterum Martyrologium posuit,
quod Ravenna attulerat. Imo sua indu-
stria Remigii Archiepiscopi Lugdunensis
&

*Tom. Cod. 6.
præf. c. 6.
n. 174.*

& Ebbonis Episcopi Gratianopolitani animos sibi adeo devinxit, ut Lupum Abbatem rogaverint, ne ægre ferret, si Ado nunquam rediret Ferrariam. Concessit ei Lupus obedientiæ Benedictionem, id est, epistolam regularem, qua petitam licentiam tribuebat, similemque epistolam ab Archiepiscopo Senonensi Venilone obtinuit. Itaque impetrato Præpositorum suorum consensu liber Lugduni mansit, ubi Remigius ei in Ecclesia S. Romani habitaculum constituit. Ecce vero, Agilmaro Archiepiscopo Viennensi vita functo Ado eodem anno 860. ejusdem Successor eligitur. Non defuere, qui obsisterent, dicentes, minime decere, ut Monachus Gyrovagus tanta Dignitate ornaretur. Cumque Gerardus Comes & Berta ejus uxor litteras ad Lupum Ferrariensem dedissent, ille Discipulum suum ab omni labe immunem, & virum Episcopatu omnino dignum esse rescripsit. Ergo Archiepiscopus Viennensis annos natus circiter sexaginta ordinatus, eodem anno Concilio Tusiacensi interfuit.

Sæculum IX.
A. C. 860.

Lup. ep. 122.

§. VIII.

Concilium Tusiacense.

Concilio Tusiacensi * initium datum * est Tullense
est vigesima secunda Octobris, in secundum,
quo Canones quinque contra rapinas,
per-